

TAYFUN PİRSELİMOĞLU • Berber

TAYFUN PIRSELİMOĞLU Orta Doğu Teknik Üniversitesi'ni bitirdikten sonra Viyana'da Hochschule für Angewandte Kunst'ta resim okudu. Yurtiçinde ve yurtdışında çok sayıda sergi açtı, ortak sergilere katıldı. Senarist olarak başladığı sinemada çok sayıda senaryoya imza attı. Yine senaryolarını yazdığı *Hiçbir yerde, Rıza, Pus, Saç, Ben O Değilim, Yol Kenarı* filmlerini yönetti. Pirseliimoğlu'nun ilk romanı olan *Çöl Masalları* 1996 yılında yayımlandı. Daha sonra *Kayıp Şahıslar Albümü* (2002), *Malihulya* (2003), *Şehrin Kuleleri* (2005), *Kerr* (2014) romanlarını yazdı. Pirseliimoğlu *Otel Odaları* (2009) ve *Harry Lime'in En Yeni Hayatları ya da Üçüncü Adama Övgü* (2013) adlarında iki hikâye ve *Mithra ve Bildircinlar* başlıklı bir anı kitabının da yazarıdır.

İletişim Yayınları 2380 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 400

ISBN-13: 978-975-05-2090-7

© 2016 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2016, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Adem Erkoçak

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelicink Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

TAYFUN PİRSELİMOĞLU

Berber

M ile kararlaştırdığımız saat on buçuk olmasına rağmen kurtulamadığım vesveselerimden ötürü buluşma noktası olarak neden orayı seçtiğini hiçbir zaman bilemediğim, gürültülü Bankalar Caddesi'nin ucuna yakın o garip merdivenlere ona beş kala vardım. Günün her saatinde olduğu gibi o sabah vaktinde de cadde çok kalabalıktı. Hamalından, memurundan, seyyar satıcısından her kılıktan, her çeşitten insan önü alınamaz bir telaş içerisinde dar kaldırımlarda, yürümeyen trafikte çaresizce kornalarına abanılan arabaların arasında koşuşturmaktaydılar. Hemen hepsi de –bu acıklı curcunanın bir parçası olduklarının farkında değillermiş gibi– kendi sıradan dertlerinin dışında çok ciddi, hayati bir meselenin peşindeymiş havasındaydılar.

Vakit doldurmak için o hercümercin içine katılıp aşağı yukarı birkaç kere gidip geldim. Yine sırf zaman geçirmek için, çok sevmesem de onca hengâme içerisinde tiz sesini çınlatıp duyurmayı başarabilen el arabalı bir satıcıdan salep alıp içtim. Sırnaşık adam, tüm uyarılarıma, hatta müdahaleme rağmen tadı ancak böyle çıkar diye plastik fincana az

da olsa tarçın dökmeyi becermişti. Buçuğa beş kala randevu noktasına döndüğümde ağızda hâlâ hiç hazzetmediğim o kekremsi tarçın tadı vardı. Birini beklermiş izlenimi bırakmama adına yilankavi basamakların başladığı noktadan az uzakta, soldaki mermer duvara yaslanıp, önüme, ayakuçlarıma bakarak dikildim. Genelde bekleyeceksem elimde bir kalem, gazetenin spor sayfasının altılı tahminlerini inceleyen biri gibi durmayı tercih ederim. Ancak, tam yerime üç, beş adım kala cebime yerleştirdiğim gazeteyi –muhtemelen otobüste– düşürdüğümü fark etmiştim; bu münasebetsizliğe ilaveten her zaman ceketimin iç cebinde taşıdığım tükenmez kalemi de bir türlü bulamadım. Bu yüzden, o saatten sonra bir yerlerden bir gazete ve kalem aramak yerine eski yöntem dönmek zorunda kaldım; hiçbir şey yapmadan ayakuçlarına bakmak. Öyle durursam bir buluşma için dikilen birisi olmaktan çok, çek yüzünden, alacak verecek davasından canı sıkkın bir esnafmışım, ya da dokunulmaması evla olan bir meczupmuşum gibi görüneceğimi düşünüyordum. Lakin, merdivenlerin şekli şemali o kadar tuhaftı ki, orada dikilen herkes –kendi derdine düşmüş koşuşturanlar için bile– o resmin bir parçasıymış gibi az çok dikkat çekiyordu. Maksudımıza bu kadar ters düşen bir yeri M neden ısrarla buluşma noktası yapmak istemişti hiçbir zaman idrak edemedim. Anlaşılabilir güç bir şekilde, M başka bir diyardan, mesela bir Avrupa şehriden, getirilip oraya kondurulmuş gibi duran garip şekilli merdivenlerin o aykırı halini seviyordu. Oysa o “millî” olandan hoşlanırdı; hatta bu konudaki fikirlerini diğer bütün meselelerden çok daha açıkça ifade ederdi. Ben ise orayla ilgili tuhaf bir ürperti duyuyordum. Manasız bir ürkütücülükte ve en az nam olsun diye yaptırılan Levanten ailenin adı kadar acayip buluyordum.

Başım önde dikilirken hava iyice kararıştı. Radyoda hava durumunu sunan spiker o sabah yağmur beklendiğini

söylemişti. Henüz yağmur yağmıyordu ama her an yağacağı aşikâr bir şekilde kara bulutlar dolanıp durmaktaydılar. Spiker fırtınalı bir gün olacağını, sabahın ilk saatlerinden itibaren poyraz çıkacağını, ardından “şedit” bir yağmur beklendiğini dinleyen herkesi kolayca ikna edebilecek kararlılıkta, kelimelerin üzerine basa basa söylemişti. Bu, hava durumu gibi muallak bir konuda her şeyi bilme sorumluluğuna soyunmuş kalın davudi sesli adamın nasıl bir şeye benzediğini hep merak ettim. Havayla ilgili söylediklerinden kuşku duymak bir yana, yağmur, kar, bulut, sıcaklık meselelerinin ardından o anda bizatihi onu dinleyenlerle ilgili; ne bileyim bir memur için terfi haberini verecekmış veya evde kalmış bir kız için yakındaki bir evlilik ihtimalini aktaracakmış, daha da fenası yoldaki bir yakınınızın başına gelecek muhtemel bir trafik kazasını da sayacakmış ve bu da, mutlaka gerçekleşecekmiş gibi kendinden son derece emin, her türlü şüpheden vareste mümtaz bir belagati vardı ki; buna hem sinir oluyor, hem de hayran kalıyordum. Adam hiç alışılmadık, onu özellikle dikkat çekici kılan tuhaf benzetmeler yapıyordu; mesela şiddetli rüzgâr esecek olsa “üfürücü hidet” geliyor, güneş kendini gösterse “hararet hücumu” geçiyor, kar yağışı azalsa “beyaz ricat” başlıyordu ki, bu, kimilerine göre son kertede süfli, yakışıksız bir tavırdı; kimilerine göre de gayet edebî bir hasletin işaretiydi. M de, ben de onun kalıplı, gözlüklü ve mutlaka uzun boylu ve mutlaka ince bıyıkları olması gerektiğini düşünüyorduk. Bunu kaç kere tartıştığımızı, hatta onunla ilgili elindeki kâğıdı okumadan hemen önce pencereyi açıp dışarıya, gökyüzüne son kez söyle bir baktığına, parmağını yalayıp rüzgârı ölçtüğüne dair olmayacak şakalar yaptığımızı hatırlıyorum. Hatta bir sabah, adıyla bu ölçüde fütursuz bir alayı başka hiçbir yerin barındıramayacağı Billur Köşk Muhallebici’sinde her şeyi bir yana bırakıp sadece uzun uzun bu adamı konuşmuştuk. O gün

tezgâhın arkasında hep bir Sfenks edasıyla dikilen, ikimizin de pek hazetmediği dükkân sahibi, kulak misafiri olduğunu neden sonra anladığımız konuşmamıza katılıp o adamdan nefret ettiğini söylemişti ki; her ikimiz de, hem bu münasebetsizlikten –biz itiraf edemesek de adamı önünde sonunda beğeniyorduk– hem de bazen dalınca ne kadar dikkatsiz olduğumuzu fark ettiğimizden çok sıkılmıştık. O günden sonra M'nin Sfenks'e beslediği hisler daha da keskinleşir oldu. Buna rağmen, aynı yere su muhallebisinin içerisinden küçük bir karafatma çıkıncaya kadar gitmeye devam ettik. M, en az Sfenks'ten nefret ettiği kadar oranın her yerdekenden daha fazla gül suyu kokan –ki, benim ağız tadıma hiç mi hiç uymaz– su muhallebisini seviyordu; ancak küçük bir böcek –ama bence daha çok o spiker konusundaki fikir ayrılığı– yardımıyla sonunda nefreti galebe çaldı. Beni arayıp buluşmamız gerektiğini bildirdiği bir sabah, telefonu kapatmadan önce o gün başka bir yere gitmemiz gerektiğini de ekledi. M'nin bu kararı beni daha çok spikerin örselenmiş onuru adına mutlu etmişti, ama ona bundan söz etmedim tabii ki.

M de benim gibi hava durumunu dinlemeden dışarı çıkmıyordu (Ondan hiç beklenilmeyecek şekilde, bu itirafı ilk tanıştığımız gün yapmıştı.) Bunu, yağmurlu olması beklenen bir havada şemsiye alma zorunluluğundan, güneşli ve sıcaksa ince giyme gereğinden ötürü yapmıyordu. Ne işe yaradığı, neden kabullenildiği bilinmez bir görevmiş, hatta bir türlü kurtulamadığımız, kurtulmak da istemediğimiz çocuksu alışkanlıklardan biri olarak yerine getiriyordu. Evet, evden çıkmadan, akşam yatmadan önce hava durumunu dinlemeden edemiyordu. Ben de edemiyordum. Neden böyleydi tam olarak bilemiyorduk. Yaptığımız birçok “işte” bir fayda elde etme güdüsünün yerini izahı zor bir akıp gidene takılma hevesi, tuhaf bir alışkanlık, hatta hatta garip bir tevekkül almıştı. Yapmak zorunda değildik, ama yapıyorduk.